U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. N.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-59392-3/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2015, č. j. 11 A 200/2013 – 46, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2015, č. j. 11 A 200/2013 - 46, **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalovaný (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 20. 11. 2015, č. j. 11 A 200/2013 - 46 (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-59392-3/SO/sen-2013 (dále „napadené rozhodnutí“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 4. 2012, č. j. OAM-7596-39/PP-2012 (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 87b odst. 1 ve spojení s ustanovením § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) když nebylo prokázáno, že účastnice řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Žalobkyně se žalobou podanou u městského soudu domáhala přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že pokud žalobkyně žádala o přechodný pobyt z důvodu soužití se synem, který na území ČR v době podání žádosti vůbec nebyl, je to podstatná okolnost, kterou se žalovaný zabývat měl a bez jejíhož posouzení nemohl učinit správný závěr o naplnění podmínek ust. § 87b zákona o pobytu cizinců. Podle městského soudu žalovaný otázku naplnění podmínek daných v ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců hodnotil nadbytečně, čímž přispěl k vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí. K vnitřní rozpornosti žalovaný přispěl i odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) i výkladu Směrnice EU a Rady 2004/38/ES ohledně prokázání vztahu obdobného vztahu

rodinnému. Městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s."), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná (dále také „stěžovatelka") podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Požádala o přiznání odkladného účinku z důvodu, že řízení ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu je vedeno již od 28. 6. 2012, přičemž v rámci tohoto řízení bylo zjištěno, že právní názor vyslovený v napadeném rozsudku je nesprávný. S ohledem na povahu posuzovaného případu je patrné, že nepřiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti je způsobilé nejenom Komisi, ale rovněž veškerým orgánům státní správy, podílejícím se na posuzovaném případu, přivodit nepoměrně větší újmu spočívající ve výkonu napadeného rozsudku ve srovnání s újmou účastnice řízení, která bude ostatně oprávněna, v případě přiznání odkladného účinku, nadále setrvat na území České republiky, a to do pravomocného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde však stěžovatele, jenž je žalovaným správním orgánem) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny, a kasační stížnosti proto **odkladný účinek nepřiznal.**

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až případný meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, musel by zákonodárce zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o „nepoměrně větší újmě".

Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost nemá odkladný účinek, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho fungování, činnosti apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56).

Žalovaný správní orgán musí stejně jako žalobce újmu (resp. ohrožení důležitého veřejného zájmu) tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem újma a její intenzita spočívá. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek,

jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

Nejvyšší správní soud má však za to, že této povinnosti stěžovatel nedostál. Stěžovatel pouze uvedl, že nepřiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti je způsobilé nejenom Komisi, ale rovněž veškerým orgánům státní správy, podílejícím se na posuzovaném případu, přivodit nepoměrně větší újmu spočívající ve výkonu napadeného rozsudku. Toto stěžovatelovo tvrzení nikterak nekonkretizuje, v čem spočívá důležitý veřejný zájem, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Stěžovatel také uvedl, že právní názor vyslovený v napadeném rozsudku je nesprávný. Toto tvrzení však není kritériem pro přiznání odkladného účinku a bude předmětem až meritorního posouzení. Z uvedených důvodů nemohl Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznat odkladný účinek.

Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu